

Islandská sága na pokračování

„Dokázala mi namíchat koktejl sebevědomí a vnitřní pokory v docela snesitelném poměru,“ říká o své matce Zuzaně Kočové písničkář Jan Burian. **PŘIPRAVILA:** HEDVIKA PETRŽELKOVÁ

JAN BURIAN

Písničkář, hudební skladatel, spisovatel a cestovatel se narodil 26.3.1952 v Praze. Jeho matkou byla herečka a divadelnice Zuzana Kočová, otcem hudebník, dramatik a režisér E. F. Burian. Od roku 1970 se věnuje písňové tvorbě. Vydal více než deset knih, např. cestopis Sága o cestě na Island. Je protagonistou TV pořadů Posezení s Janem Burianem, zakladatelem Klubu islandských fanatiků a průvodcem po Islandu.

Zatím posledním hudebním počinem Jana Buriana je CD *Dívčí válka*.

až jsme spálili oběd, protože jsme ho zapomněli v troubě. Nikdy přede mnou neskrývala svoje pracovní, ale ani osobní problémy, líčila mi, co píše, jak ji otravují úředníci, jak ji deptají spolupracovníci či muži všeho druhu, probírali jsme, co považujeme v životě za správné a co naopak. Byla to taková umělecká nedělní škola pro „nahořklé individualistické optimisty“, jak ji kdosi z kulturních byrokratů v nějaké diskusi označil. Ta charakteristika se jí líbila...

Z HEREČKY SPISOVATELKA

Počátkem sedmdesátých let její divadlo definitivně zrušili, což nesla nesmírně těžce. Nakonec to ale zvládla – rozhodla se, že začne psát knihy a stane se spisovatelkou. Kdo ví, co obnáší spisovatelské řemeslo,

na Island, až se mi svěřila s tím, že tam snad, aby dodržela slovo, bude muset opravdu jet. Nakonec se tam opravdu vydala, s ruskou mapou (jiné nebyly) a dvacetikilovým báglem na zádech. Bylo jí skoro šedesát, jezdila tam stopem, spadla do moře, sešla se s islandskou prezidentkou, spala dokonce jednou pod širákem, prožila velké dobrodružství a dodnes si její přátelé na Islandu, které jsem měl možnost později poznat, o její cestě vyprávějí.

Zuzana pro mě byla příkladem člověka, který je celý život zvědavý, vzdělává se, vrhá se do všech možných duchovních dobrodružství a ani chvíli se nenudí. Kromě toho ještě dokázala pečovat o fantazii svých vnoučat, vymýšlet si příběhy a pohádky, mít kolem sebe spoustu lidí a v hlavě pořád spoustu plánů...

Vychovávat člověka jako já určitě nebylo nic lehkého...

tuší, jak je takové rozhodnutí ošidné, ale ona to dokázala. To, že se jí to podařilo, považuji za její velké vítězství nad osudem. Napsala několik skutečně zajímavých knížek, mezi kterými dominuje zvláštní lyrický cestopis o cestě na Island nazvaný *Chvála putování*. Vznikl v truchlivé době – na počátku 80. let – značně absurdním způsobem: kdosi z přátel se jí na Silvestra zeptal: „Co budete dělat, paní Zuzano, příští rok?“ Chtěla prý odpovědět: „No, nejspíš půjdu do háje“, ale místo toho zažertovala: „Pojeďu na Island!“ Pak se jí přátelé začali občas ptát, jak to vypadá s cestou

Vychovávat člověka jako já, který mohl poměrně snadno skončit jako rozmazlený či zamindrákovaný synek slavného tatíka, určitě nebylo nic lehkého. Neodpustila by mi, kdybych tu neprohlásil, že jsem po ní zdědil také spoustu špatných vlastností. Určitě, ale v zásadě mě naučila, že existují v životě daleko podstatnější věci než světská sláva, peníze nebo i umělecká tvorba. Dokázala mi namíchat ten koktejl sebevědomí a vnitřní pokory v docela snesitelném poměru. Díky ní jsem se také já stal tím „nahořklým individualistickým optimistou“, a to je slušné dědictví, o které stojí za to pečovat. **O**

Zuzana Kočová pózuje v klobouku

Tady vidíte, po kom mám ty krásné oči...

ZUZANA A JEJÍ MARINGOTKA

Když mám vyjádřit něco ze svého obdivu k ženám, musím začít u té, se kterou jsem přišel do styku nejdřív – u matky. Jmenovala se Zuzana Kočová a na rozdíl od většiny žen si za svůj život nezměnila příjmení, ale křestní jméno. Původně se jmenovala Liběna, Zuzana se jí zdálo přiléhavější, dryádnější a svobodnější. Začínala jako herečka. Naučila se to řemeslo krátce před válkou v divadle u mého otce a po válce si svého učitele vzala. Zemřel, když mi bylo sedm let, a od té doby mne vychovávala sama. Z divadla ji vyhodili, ale ona si založila nové, malé zájezdové divadélko *Maringotka*, kde se snažila rozvíjet to, co jí otec naučil, a moc času na mou výchovu jí tudíž nezbývalo. Nikdy jsem však neměl pocit, že bych nějak citově strádal – vynahrzovala mi to o víkendech, kdy jsme dlouze vysedávali v její pracovně a povídali si tak dlouho,